

DUSTY

V nebezpečnosti

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 2

V nebezpečenstve

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 2: V nebezpečenstve – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DUSTY

V nebezpečí

Jan Andersen

FRAGMENT

*Venujem Abby, Spotovi a Carlosovi,
bez ktorých by tento príbeh možno nikdy nevznikol.*

***B**ol akýsi nepokojný. Mal pocit, že sa niečo deje. Nervózne nastražil uši. No nič nepočul, len pravidelný chlapcov dych. V obývačke zapraskali železné kachle, hrubá rúra sa už zrejme pomaly ochladzovala. A potom nič. Ešte raz sa ponáľahoval, prehol sa v chrbte, potom zaboril ňufák do drapľavej prikrývky a znova zavrel oči.*

No vzápätí nadobudol pocit, že čosi nie je v poriadku. Musí dávať pozor na Paula a Karlotu! Nesmie sa im nič prihodiť, ak skutočne hrozí nejaké nebezpečenstvo, musí ich varovať.

Vstal a otriasol sa, aby sa prebral. Potom opäť nastražil uši. Vietor zarachotil okenicami. V posteli vedľa neho si chlapec čosi mrmlal sám pre seba. Asi sa mu niečo snívalo. Vonku zaburácal motor auta. No iba na okamih – potom opäť zavládlo ticho.

Snažil sa niečo zavetriť. Cudzím domom sa šírilo toľko vôní, ktoré nepoznal, že ho stálo veľa námahy oddeliť ich od seba. Najviac však cítil tučného kocúra, ktorý sa práve ako tieň plazil po obývačke.

Pritisol sa bližšie k štrbine medzi dverami a stenou a pozoroval, ako kocúr nehlučne vyskočil na parapet a ňufák pritlačil na sklo, aby videl, čo sa odohráva vonku. Možno aj on niečo začul! Vzápätí sa však skrútil medzi kvetináčmi a bolo mu vidieť len oči, ktoré v tme žiarili ako dve jagavé bodky.

Pomaly si ňufákom otvoril dvere, tak aby mohol prejsť. Neisto a nemotorne prekĺzol do izby, kde spala Karlota. Ležala v posteli celkom pokojne, no prikrývka jej sklzla a chrbát mala celkom odhalený. Zubami chytil roh prikrývky a potiahol ju na svoje miesto.

Výbral sa naspäť do obývačky. Počul, ako vo svojej izbe ticho chrápe stará pani. Prešiel do kuchyne. Hneď zbadal, že kocúr sa zrejme ponúkol z koláča, ktorý ležal na stole. Tanier bol prázdny a po zemi boli všade roztrúsené omrvinky. Rýchlo zopár z nich zhltol, no opäť ho prepadol pocit, že niečo nie je v poriadku.

Vyskočil na stoličku stojacu tesne pri výlevke a prednými labami sa oprel o drevenú linku pred sebou, aby

*videl, čo sa deje za oknom. Mesiac vrhal na záhradu
bledé svetlo. Za húštinou sa týčil tmavý tieň domu, v kto-
rom bývali. Okná pripomínali čierne diery. Zrazu sa
izbou mihol lúč svetla ako z baterky. A keď hlavu oto-
čil mierne nabok, zdalo sa mu, že počuje akési zvláštne
zvuky. Neboli to otec a mama, ktorí sa vrátili, ale iní
ľudia v ich dome! Cudzí!*

1. kapitola

Vietor hvízdal, zavýjal a Paul bol rád, že má na sebe letecké okuliare a koženú čapicu, ktorá bola aspoň taká stará ako krikľavočervený dvojплоšník, v ktorom sedeli. On a Dusty. Aj Dusty mal, samozrejme, na sebe okuliare a koženú čapicu, vďaka čomu vyzeral tak trochu ako mimozemšťan.

„Pevne sa drž!“ zvolal Paul a začal dvojплоšník otáčať, až kým pod sebou neuvidel ich dom. V záhrade stáli jeho rodičia a sestra, ktorí mu mávali. Sú sotva väčší než postavičky v počítačovej hre, pomyslel si Paul, keď sa vyklonil z kabíny a odkýval im.

Škoda len, že pritom omylom zavadil o riadiacu páku. Kým si stihol uvedomiť, čo sa deje, lietadlo urobilo

premet. A vzápätí ďalší! Motor sa začal zadrhávať a valil sa z neho hustý dym.

Dusty zaštekál.

„Pokoje, Dusty!“ zvolal Paul. „Nič sa nedeje! Všetko mám pod kontrolou!“

Siahol na riadiacu páku a zvrtol lietadlo prudko nahor. Dvojplošník stúpá po oblohe stále vyššie a vyššie.

„To je paráda!“ zvolal Paul. „Takto vysoko sme ešte neleteli!“

Dusty však nevyzeral tak nadšene ako Paul. Stále štekál. Takmer akoby sa bál...

„Prestaň brechať!“ skríkol Paul. „Všetko je predsa v poriadku!“

Chcel sa nahnúť dopredu, aby Dustyho pohladkal. Ten však náhle zmizol. Paul siahol do prázdna – a spadol z postele.

Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, že všetko sa mu len snívalo. Nebol v dvojplošníku ani nemal na hlave leteckú čapicu. Ležal v pyžame na zemi.

Ale Dusty naozaj štekál! S brechotom sa prehnal cez pootvorené dvere a začal Paula ťahať za nohavice, akoby mu chcel čosi povedať. Vzápätí sa rozbehol k vchodovým dverám.

Paul sa s námahou postavil a obzrel sa okolo seba. Už vedel, čo mu pripadalo zvláštne. Nie je doma, ale u svojej susedky!

Spolu so sestrou prespávali u pani Besenbinderovej, lebo rodičia mali lístky na koncert a vybrali sa do Berlína. Na koncert maminej obľúbenej speváčky. A ak Dusty neprestane štekať, Karlota sa isto zobudí a rozplače – a pani Besenbinderová sa určite nahnevá!

Paul šmátral po tmavej obývačke. Dusty kňučal a škrabal na vchodové dvere. Chcel ísť von.

„Čo je s tebou?“ spýtal sa Paul, ešte stále v polospánku. „Potrebuješ ísť na záchod alebo čo? Počkaj, pustím ťa na chvíľu do záhrady!“

Otočil kľúč v zámke a dvere sa otvorili. Dusty popri ňom vystrelil ako blesk. No nezdalo sa, že chce cikať. Stále štekal. Vzápätí preskočil záhradnú bránku a ocitol sa na chodníku. Paul ešte vo svetle pouličnej lampy videl, ako sa Dusty snaží zavetriť stopu – a potom zmizol v tme.

„Dusty! Vráť sa!“ volal za ním Paul do nočného ticha. „K nohe! Okamžite!“

Kamenná dlažba pod bosými nohami bola chladná a vlhká. Pršalo. A Paul mal na sebe len pyžamo.

„Dusty!“ zvolal znova.

No Dusty ho už nepočul.

„Čo sa deje?“ spýtala sa pani Besenbinderová, ktorá sa náhle objavila za ním. Hlas mala ospalý, akoby sa ešte celkom neprebrala.

„Dusty utiekol,“ vyhlásil Paul stručne. „Myslel som si, že potrebuje ísť iba na záchod, preto som ho vypustil. No potom preskočil plot a utekal preč.“

„Pod' najskôr dnu a niečo si obleč, aby si neprechladol,“ povedala pani Besenbinderová. „Ja si len vezmem kabát a pôjdeme ho pohľadať. Možno utiekol iba k vám.“

Paul prikývol, no vtom znova začul Dustyho brechot.

„Áno, brechot prichádza od nášho domu,“ povedal. „Možno sa už rodičia vrátili. Asi sa zobudil, lebo ich počul prichádzať.“

Dustyho štekot však neznie ako inokedy, keď sa teší, pomyslel si Paul vzápätí. A keby sa rodičia naozaj vrátili, v dome by sa predsa svietilo!

„Čo sa deje?“ spýtala sa ešte pani Besenbinderová, ale Paul už prebehol cez záhradnú bránu von. Vtom uvidel dodávku, ktorá stála pred ich domom! Motor bežal, no svetlá boli vypnuté! Nejasne rozoznával niekoľko postáv, ktoré vybehli z ich domu. A Dustyho, ktorý

ich s brechotom prenasledoval a jednu z nich chňapol za nohavice. Postavy nadávajúc naskočili do dodávky a zavreli dvere. Motor zaburácal, pneumatiky zaškrípali a dodávka vyrazila preč. Dusty utekal za ňou, ňufák tesne pri nárazníku. Nevzdával sa, ani keď auto postupne zrýchľovalo a zabočilo na hlavnú cestu.

„Dusty!“ zvolal Paul opäť. „Vráť sa, Dusty!“

Ale márne dúfal, že Dusty sa vynorí z tmy s vyplazeným jazykom. Zmizol.

O päť minút stáli Paul aj pani Besenbinderová pred domom jeho rodiny. Pani Besenbinderovej vykúkala spod pršiplášťa nočná košeľa. Obuté mala gumáky. Paul si síce na pyžamové nohavice navliekol džínsy, ale v chvate si nesprávne pozapínal bundu, takže teraz vyzeral, akoby mal krivé plecia.

„Drž sa za mnou,“ prikázala pani Besenbinderová a pomaly vykročila po schodoch k domu. Bolo jasné, že dom je už prázdny, no Paul mal i tak nepríjemný pocit.

Dvere boli otvorené dokorán. Na prahu sa z padajúcej dažďovej vody vytvorila veľká mláka.

Pani Besenbinderová ukázala na záchodové okno vedľa vstupných dverí. Bolo vybité a všade na zemi ležali sklenené črepiny.

„Niektó sa k vám vlámal,“ povedala. „Tadiaľto sa dostali dnu! A potom si jednoducho otvorili dvere zvnútra.“

Už aj Paul videl, že zvnútra bol v zámke strčený ich rezervný kľúč, ktorý inokedy visel na háčiku vedľa šatníka.

„Kde sa zapína svetlo?“ spýtala sa pani Besenbinderová.

Paul prekročil prah a zažal. Žiarovka na chodbe ako zvyčajne párkrát zablikala, kým sa rozsvietila.

Poobzerali sa okolo seba.

Po celej dĺžke chodby viedli mokré odtlačky čižiem, smerujúce do obývačky. Akoby sa zloději v dome vyznali, pomyslel si Paul, načo pani Besenbinderová vyhlásila: „Zdá sa, že presne vedeli, kam chcú ísť. Poďme, pozrime si ten neporiadok, čo tu nechali! Ale dávaj pozor, aby si nestúpil na nejakú stopu! Možno z nich polícia bude vedieť niečo zistiť.“

Pani Besenbinderová sa teda nezdá, kto by to bol na bývalú učiteľku povedal! pomyslel si Paul. Ale to už vedel aj predtým. Bol rád, že je suseda teraz s ním a že sa nemusí prázdny dom zakrádať sám.

V obývačke vládol riadny neporiadok. Všetky zásuvky boli vytiahnuté a ich obsah bol porozhadzovaný

po zemi. Paul ani pri najlepšej vôli nedokázal povedať, či niečo chýba. A predsa! Do jednej zo zásuviek si ocko uložil svoj nový fotoaparát, to vedel iste. No teraz bol preč. Na koberci ležala len prázdna taška.

Pozrel sa na písací stôl, pri ktorom mama zvykla pracovať. Laptop ležal otvorený vedľa tlačiarne, všetko vyzeralo ako zvyčajne. Aj televízor bol na svojom mieste, rovnako ako CD prehrávač.

„Myslím, že vzali iba foťák,“ povedal Paul potichu.

Pani Besenbinderová prikývla.

„Nestihli prekutrať ďalšie miesta ani odnieť niečo väčšie,“ skonštatovala, „lebo ich čosi vyrušilo.“

„Dusty! Stál vonku pred dverami a zúriivo štekal. Jasné, zľakli sa, že zobudí všetkých susedov!“

„Škoda, že nechňapol aspoň jedného z nich,“ povedala pani Besenbinderová a z jej výrazu bolo zjavné, že by sama najradšej nejakého zlodeja prichytila. Alebo aj všetkých!

Paulovi hneď napadlo, že Dusty sa ešte nevrátil. Ktovie, ako dlho prenasledoval tú dodávku.

A teraz je bohvie kde a nevie nájsť cestu domov! Alebo ho niekde zrazilo auto! Bol predsa na ulici! Možno ho dokonca chytili zlodeji a...

„Musíme ho nájsť!“ vyhlásil Paul nahlas a už aj vykročil k dverám. „Myslím Dustyho. Hádám sa mu nič nestalo!“

„Počkaj, Paul,“ povedala pani Besenbinderová a chytila ho za rameno. „V žiadnom prípade teraz v noci nebudeš behať po vonku!“

„Ale...“

„Žiadne *ale*. Všetko pekne poporiadku. Najskôr zavoláme políciu. Dusty predsa nie je hlúpy. Okrem toho, auto je preňho prirýchle! Zaraz sa otočí a každú chvíľu sa tu objaví aj sám.“

Pani Besenbinderová vytiahla z kabáta telefón, no Paula nepustila. Akoby vedela, že inak by sa rozbehol za Dustym.

Paul nervózne prestupoval z nohy na nohu, kým jeho susedka vytočila tiesňovú linku, celkom pokojne vysvetlila, o čo ide, a oznámila adresu.

„Ak cestou sem hliadka náhodou natrať na čierno-bieleho psa, ktorý sa sám potuluje po ulici, najlepšie bude, ak ho vezme so sebou,“ dodala na záver.

„A čo teraz?“ spýtal sa Paul, keď položila.

„Teraz počkáme,“ odvetila pani Besenbinderová a pozrela sa na hodiny. „Tvoji rodičia sa každú chvíľu

vrátia. Len dúfam, že sa príliš nezľaknú, keď uvidia pred domom stáť policajné auto.“ Vzápätí sa dlaňou plesla po čele. „Karlota!“ zvolala. „V tom zmätku sme celkom zabudli na tvoju sestru! Pod', rýchlo, musíme sa pozrieť, či ešte spí!“

No už bolo neskoro. Práve keď Paul a pani Besenbinderová vyšli cez bránku na chodník, uvideli reflektory auta. Paulovi rodičia sa vrátili!

Starý passat zastavil rovno pred nimi. Paulov otec náhlivo otvoril dvere a vyskočil z auta. Od strachu bol v tvári biely ako krieda.

„Čo sa to tu deje?“ zvolal a nervózne hľadel raz na Paula a raz na pani Besenbinderovú, akoby videl strašidlo.

Pani Besenbinderová sa rýchlo snažila schovať nočnú košeľu pod pršiplášť. Kým však stihla čokoľvek povedať, z auta vystrelil štekajúci Dusty a vyskočil na Paula, aby mu pooblizoval tvár.

„Dusty!“ zajachтал Paul. „Vďakabohu, že si sa vrátil! Ako to vyzeráš? Si celý špinavý. Kde si bol?“

Medzitým vystúpila z auta Paulova mama.

„Ničomu nerozumiem!“ povedala a jej hlas znel všetelijako, len nie radostne. „Naozaj nemôžeme aspoň raz

odísť bez toho, aby sa nám na ceste späť pod kolesá nevrhol úplne vyčerpaný pes? Predstavte si, ako sme sa zľakli, keď sme Dustyho zbadali! A to ani nie uprostred mesta, ale na poľnej ceste! Takže, Paul, okamžite vysyp, čo sa stalo!“

„Všetko vám vysvetlím,“ povedala pani Besenbinderová. „Paul za nič nemôže...“

Ďalej sa nedostala, lebo práve vtedy sa z tmy ozval tenký hlások.

„Mami? Oci? Keď som sa zobudila, bola som celkom sama! A strašne som sa bála!“

Karlota, bosá a len v pyžame, stála v daždi na chodníku a s plačom si k hrudi tisla tučného kocúra pani Besenbinderovej.

„Tak to už je priveľa!“ zvolala mama a prebodla pani Besenbinderovú pohľadom. Rozbehla sa ku Karlote a vzala ju na ruky, aby ju utešila. „Prestaň plakať, maličká, už sme tu. O chvíľu sa prezlečíš do suchého, urobím ti horúci čaj s medom a všetko bude dobré.“

Kocúr, náhle pritisnutý dvoma telami, zoskočil na zem, ohol sa v chrbte a zmizol za záhradnou brámkou.

Potom sa objavilo policajné auto, ktoré škripajúc pneumatikami zastalo rovno vedľa nich. Keď policajti

vystúpili, Paul si všimol, ako otcovi od zdesenia spadla sánka.

„Ehm, no... Ešte vám musíme niečo povedať,“ začal Paul. „Ale nebude sa vám to veľmi páčiť...“

*D*o domu púšťali cudzích aj inokedy. Občas pri-niesli nejaké veci. Alebo robili čosi s chladničkou v kuchyni či s veľkým vykurovacím kotlom v pivnici – až kým sa z chladničky neprestalo dymiť a kým z kúrenia neprestala na zem vytekať smradľavá voda. Paul alebo jeho rodičia mu zakaždým povedali: „Miesto! A ani muk!“ Dokonca aj vtedy, keď sa ten divne páchnuci chlap v čiernom oblečení a s čiernou čapicou na hlave vyšuchtal po schodoch a cez okno sa vyštveral na strechu!

Samozrejme, chápal, že tentoraz je všetko inak. Jeho ľudia neboli doma – a aj tak tam bol niekto cudzí. Preto tak dlho štekal a skákal na dvere, až kým sa neotvorili. Jedného z nich spoznal hneď. Podľa pachu. No všetko sa zbehlo tak rýchlo, že mu ani nenapadlo, kde ho už videl.

Keby boli jeho ľudia v nebezpečenstve, neváhal by votrelcov pohrýzť. Takto si však nebol celkom istý. Až keď sa rozbehli preč – hoci na nich sotva párkrát zavŕchal –, bolo mu jasné, že čosi nie je v poriadku. Keď utekal za veľkým autom, chcel ich len zahnať. Aby sa uistil, že sa už nevrátia. Lenže náhle to vyzeralo, akoby sa pretekali! Bol celkom hrdý na to, že sa ho to veľké auto dlho nedokázalo striasť. Na širokej ceste plnej iných áut, ktoré celý čas trúbili, ho však musel prestať prenasledovať.

Vzápätí ho našli Paulovi rodičia. S ich autom by nebolo ťažké ďalej sledovať tých cudzích ľudí. Zakňučal a štuchol do nich ňufákom. Necháпали však, čo im chce povedať, a pokračovali v ceste domov.

Potom prišlo auto, ktoré vrhalo modré záblesky! Všetci sa prekrikovali a pobehovali sem a tam. Hneď si pomyslel, že hľadajú tých cudzích ľudí. Lenže tí už dávno neboli v dome a on bol jediný, kto im to mohol povedať. No nik mu nevenoval pozornosť!

Keď napokon išli spať, smel ísť k Paulovi do postele. Paul ho hladkal a čosi mu šepkal do ucha. Položil si ňufák na chlapcovu hrud' a čakal, kým zavrie oči. Potom sa

vyplazil dole a ľahol si k vchodovým dverám, aby strážil svojich ľudí.

Teraz sú všetci hore. Celý čas pobeľujú po dome a ešte stále sú takí vyplašení, až ho zabudli nakrmiť.